

PRIBUVĒJOS PASLAPTIS

Trys mirs, o vienas visus siaubingai išduos...

SABINE EBERT

SABINE EBERT

PRIBUVĒJOS PASLAPTIS

Romanas

Vertē
UAB „DATATEX“

PIRMA DALIS

KELIAUTOJŲ
VILKSTINĖ

1167 m. Frankonija

– Kartoju dar kartą, mušk ją tol, kol išmoks paklusnumo, – sprogdamas iš pykčio riaumoją Ludolfas.

Osvaldas, ginkluotą pilies tarną vadas, jau buvo sugniaužęs dešinę kumštį, bet vis dar piktdžiugiškai stebėjo prieš jį stovinčią dailią mergaitę kaštoniniais plaukais.

Niekas nebuvo drįsęs jam pasipriešinti – tuo labiau, jokia moteris. O ši buvo dar visai vaikas, nesiekė jam iki pečių. Vienu tvirtos rankos smūgiu galėtų sutrupinti tos mergiščios smakrą arba suknežinti nosį. Tačiau taip jis tikrai nepasitarnautų savo šeimnininkams. Ši užsispyrusi mergšė jiems buvo reikalinga sveika.

Marta, į kurią buvo nukreiptas vyrų pyktis, atrodė labai nusiminusi, ji net pamiršo, kad rizikuoja sukelti dar didesnę kaimo mušeikų pyktį.

– Negi nematote, kad ji miršta? Dabar negaliu jos palikti! – klykė mergina ir apsisuko norėdama pamatyti mirties patalę gulinčią Serafiną, savo įmotę, labai išmintingą šio kaimo moterį.

Osvaldas dar labiau įtūžo. „Kad šis įžūlus padaras bent vieną kartą pasitarnautų mano ponui, išmokyčiau ją paklusnumo“, – mąstė sau piktas. Vieną akimirką jau įsivaizdavo, kaip ji verkdamą klūpo ant žemės ir maldauja pasigailėti. Šiurkščiai pagriebęs Martą už rankos ištempė ją iš mažytės trobelės ir suriaumoją:

– Mažoji ragana, tuoj pat keliausi su manimi arba paragausi bota-
gio! Jeigu ta senė nebegali, tu privalai padėti pilies paveldėtojai ateiti
į šį pasaulį.

Osvaldas, kurio dešinė veido pusė buvo subjaukota prastai sugiju-
sio rando, užšoko ant arklio, šiurkščiai užsitempė mergaitę ir skubiai
nujojo.

– Mama Fina! – šaukė Marta ieškodama pagalbos ir norėjo dar kar-
tą atsisukti, bet Osvaldas tvirtai laikė ją apsikabinęs ir ginė arklių pilies
link.

Paragintas arklys lėkė per mišką. Ludolfas, kresnas šviesiaplaukis
vyras, paėmė Martos pintinę su tepalais, tinktūromis ir neatsilikdamas
sekė jiems iš paskos.

Martai buvo šalta. Kūną maudė nuo medinio balno kraštų ir šiurkš-
taus tamsiaplaukio jojiko glėbio. Nuo jo dvokė alumi, svogūnais ir pra-
kaitu.

Netrukus dešinė Osvaldo ranka ėmė grabinėti po jos menkučiu ap-
siaustu. Mergaitė stingo ne tik nuo šalčio, bet ir iš baimės. Nežinoda-
ma, kaip gintis, ji taip stipriai patempė arkliui už karčių, kad tas pradė-
jo muistytis – Osvaldui prireikė abiejų rankų, kad sutramdytų gyvulį.

Mergaitė skubiai atsisuko:

– Ar negalėtume paprašyti, kad Pateris Johanesas aplankytų mano
mamą? Juk nenorite, kad ji numirtų be paskutinio patepimo ir sudegtų
pragaro liepsnose?

Ludolfas pasisuko į juos.

– Ko ta mažoji dar užsigeidė? Paprašė švelniau apkabinti? – pašai-
piai riktelėjo jiems pavymui.

Nė mažiausias judesys neliko jo nepastebėtas.

– Ne, ji prašo šventiko senajai raganai. Kas abejoja, kad ta senė ke-
liaus tiesiai į pragarą, – nusijuokė Osvaldas.

Jaunosios palydovės veidas žaibiškai surimtėjo.

– Negalima taip piktžodžiauti. Neminėk be reikalo nei pragaro liepsnų, nei senosios moteriškės. Dar užkeiks tave.

– Ji – ne ragana, o protinga moteris, kuri niekam negalėtų padaryti nieko bloga. Prašau, neleiskite jai numirti vienai, – nuolankiai prašė Marta.

– Mes negalime prarasti nė minutės, – suurzgė Osvaldas ir perbraukė per grublėtą randą veide. – Bet manau, kad kunigą į kaimą galėsime nusiųsti.

Marta lengviau atsiduso. Pateris Johansenas padėtų Serafinai. Ir Osvaldas nustojo grabinėti jos krūtis. Jo dešinė vėl laikė ją tvirtuose gniaužtuose.

Kelios vištos garsiai kudakuodamos pasklido į visas puses, kai jojiškai kirto kaimą pilies papėdėje. Jodamas pro seną vyrą, kuris iš kelio vijo liesą kiaulę, Ludolfas užriaumojo:

– Ei, seni! Nubėk pas kunigą ir siųsk jį pas pribuvėją. Ji ten jau mirtim galuojasi.

Senolis spoksojo į atvykėlius išsigandusiomis akimis. Tačiau kai Marta pažvelgė į jį, šiek tiek nurimo, nes šis pajudėjo medinės bažnyčios link.

Vyrai šuoliais įjojo į pilies kiemą ir vangiu rankos mostelėjimu pasisveikino su sargyba.

Osvaldas stumtelėjo Martą nuo arklio ir nulipo pats. Jis numetė vardžias prišokusiam padėjėjui ir pasiuntė Ludolfą, kad surastų valdytoją.

Vienu žvilgtelėjimu mergaitė įvertino įprastą netvarką purviname pilies kieme. Kiaulės murkdėsi purvyne, netoli tvartų buvo suversta milžiniška mėšlo krūva, o iš virtuvės sklido garsūs šūksmai.

Ant gėdos stulpo tabalavo nuogas vyras. Jis jau buvo be sąmonės. Nugara po botago kirčių suraižyta ir nusėta kraujosruvomis. Marta žinojo, kas tas nelaimingasis. Išvakarėse buvo liežuvaujama, kad vieną

valstietį ponas nusiuntė į pilies teismą. Akivaizdu, kad pasidarbavo Osvaldo botagas, nusprendė Marta, žiūrėdama į kruviną nelaimėlio nugarą. Šiose vietovėse kiekvienas žinojo, kad randuotasis, mojuodamas botagu, jausdavo liguistą malonumą. Žiaurumu jį pranokdavo tik pilies ponas.

„Tarsi žmonės greičiau sumokės skolas, jeigu bus mirtinai nuplakti“, – pagalvojo Marta.

Jau ketino bėgti prie nelaimingojo, bet nugalėjo ši staigų impulsą. Toks poelgis pilyje nebūtų suprastas. Kai sutems, ji galės pabandyti jam nunešti šlakelį vandens.

Pro tvirtovės langą pasigirdo skausminga aimana.

– Girdi? Poniai reikia tavo pagalbos, – suurzgė Osvaldas.

Marta tylėjo.

Ji buvo susirūpinusi – tai pirmas gimdymas, kurį priims be Serafinos pagalbos. Nors mokytoja, žinodama, kad liga sparčiai progresuoja, primygtinai reikalavo, kad Marta viena gydytų ligonius ir padėtų vaikams ateiti į šį pasaulį, bet visada pasilikdavo šalia ir stebėdavo, kad jaunoji padėjėja viską atliktų teisingai. Šį kartą Finos nebus.

Irmhilda, jaunoji pilies pono žmona, dar niekada nebuvo pagimdžiusi sveiko vaiko. Serafinai su Marta jau teko dalyvauti priešlaikiame gimdyne – ponia pagimdė negyvą kūdikį. Štai ir dabar, pagal Martos skaičiavimus, ji gimdė trimis mėnesiais per anksti.

Per pilies kiemą vėl nuaidėjo riksmas.

Link Martos ir Osvaldo artinosi valdytojas. Tai buvo prastai nusiėkęs vyriškis, kurio mažos akutės blausiai švietė išpurtusiame veide. Jo tamsiai rudi drabužiai buvo purvini ir susidėvėję.

– Ką jūs čia atvilkot? Kur senoji pribuvėja? – užsipulė jis atvykėlius.

– Ta boba miršta – nieko negalima padaryti, – paaiškino Osvaldas ir papurtė galvą. – Todėl mes atvežėm jaunesniąją.

Valdytojas smalsiai nužiūrino Martą. Mergina buvo tikrai patraukli.

– Juk tu dar nesi viena priėmusi kūdikio, kaip žadi susitvarkyti? – paklausė jis aiškiai nesisitikėdamas.

– Aš pasistengsiu, pone, – atsakė ji kaip įmanoma ramiau. – Tačiau sveiko vaiko gimimui dar per anksti. Gal būtų geriau iš toliau pasikviesti labiau patyrusią pribuvėją?

– Ar tavęs niekas nemokė gero elgesio? – užbaubė valdytojas. – Klaupkis, moterie! Boba privalo užčiaupti srėbtuvę ir nuleisti akis.

„Kaip aš pasakysiu, kas žmogui nutiko, jei negaliu jo net apžiūrėti? – svarstė Marta paklusniai atsiklaupdama. – Galėčiau prisiekti, kad tavo įtūžis greitai atslūgs. Nereikėjo tiek prisiėsti, pyksti, nes skrandį spaudžia!“ Vis dėlto ji nuolankiai tylėjo. Jos kalbos tikrai nebūtų pagelbėjusios, vos atvykusi jau sulaukė pylos, nors dar nieko nepadarė.

Valdytojas šaltai vertino klūpančią mergaitę, kol galiausiai rankos gestu leido atsistoti ir liepė sekti paskui jį.

Menė buvo niūri, šalta ir pajuodusi nuo suodžių. Kampe vienas kitą graužė keli medžiokliniai šunys. Prie stalo sėdėjo pilies ponas Vulfhartas. Parėmęs galvą ranka jis rymojo priešais vyno ąsotį. Kai jie įėjo, akimirką žvilgtelėjo ir vėl paskendo savo mintyse.

– Mano pone, atvyko jauna pribuvėja, kuri padės Jūsų žmonai, – pagarbiai tarė valdytojas.

Jis greitai pastūmė Martą į priekį, o ji, kaip pridera prieš riterį, puolė ant kelių.

Vulfhartas spoksojo į ją stiklinėmis akimis.

Marta iškart suprato, kad jis jau nuo ryto prisisprogęs, tad drebėdama iš baimės žvelgė į grindis. Atrodė, lyg pakaušiu jaustų Vulfharto pyktį, tvyrantį aplink jį.

– Ką tu suprantanti apie gimdymą? Argi moki priimti vaiką? Kiek tau metų? – kamantinėjo Vulfhartas, nors liežuvis jam akivaizdžiai pynėsi.

– Beveik keturiolika, pone, – atsakė Marta nepakeldama akių, ji apžiūrinėjo meldus, kuriais buvo nuklotos menės grindys.

Tiesą sakant, ji net pati tiksliai nežinojo savo amžiaus, nes buvo našlaitė. Prieš dešimt metų plėšikai nužudė jos tėvus ir pavogė avis, kurias jie augino pilies ponams. Tuo metu Serafina užsuko pas aviganiaus žmoną šviežių žolelių ir pamatė, kas nutiko. Moteris rado išsigandusią Martą, kuri spėjo pasislėpti krūmuose. Gailestingoji Serafina priglaudė našlaitę, o vėliau išmokė ir savo amato – visko, ką pati žinojo apie gydymą.

– Atleiskite, mano pone, per tokį trumpą laiką negalėjome rasti jokios kitos pribuvėjos, – teisinosi valdytojas ir apgailestaudamas skėščiojo rankomis.

Virš jų galvų vėl nuskardėjo riksmas. Vulfhartas tingiai pakėlė akis.

– Padaryk taip, kad šie riksmas galų gale liautųsi, o aš turėčiau sūnų, – tarė jis kaip įprasta įsakmiu tonu. Tada nelauktai pasilenkė ir užriaumojo: – Ir pasistenk, kad šįkart viskas pavyktų! Jeigu vėl gims negyvas apsigimėlis, įsakysiu nukirsti tau rankas ir kojas!

Valdytojas ištempė Martą iš menės.

– Girdėjai, ką pasakė ponas. Jis pratęs laikytis savo žodžio.

– Taip, pone, – nuolankiai atsakė Marta išbalusi lyg drobė.

Ji tuo nė neabejojo.

Marta nedrąsiai kopė laiptais aukštyn į jaunosios pilies ponios kambarį.

Kambarėlis buvo užtamsintas, kaip įprasta gimdymo metu, tvankus ir pilnas dūmų.

Savo lovoje, po stora antklode ir kailiais, gailiai dejuodama gulėjo ponija Irmhilda. Ją supo būrelis moterų, kurios smalsiai nužiūrinėjo Martą. Jauna mergina tikrai nekėlė joms jokio pasitikėjimo. Prie lango dar trypčiojo sumišęs pilies kapelionas – liesas senyvo amžiaus vyras žilais kaip sniegas plaukais.

Marta greitai nusprendė, ką reikia daryti.

– Tai, kas čia vyksta, yra moterų reikalas. Tėve, būkite malonus ir palikite ponią vieną. Paprašysiu jūsų, kad padėtumėte gimdyvei savo maldomis, – tarė ji.

Kapelionas linktelėjo, tyliai palaimino moterį ir palengvėjusia širdimi išsinešdino iš kambarėlio.

– Kaip jums sekasi? – draugiškai paklausė mergaitė gležnos jaunos moters. Skausmų varstomos gimdyvės veidas atrodė pilkas.

– Padėkite man – skausmas plėšia pusiau! Kur Serafina? – dejavo Irmhilda.

Marta šį klausimą nuleido negirdomis. Ji sukalbėjo trumpą malda, tada nustūmė į šoną kailius, kuriais buvo užklota gimdyvė, ir apčiupinėjo jos pilvą. Švelniai, bet sumaniai. Serafina buvo ją išmokiusi.

– Kai viską patikrini iš išorės, tik tada gali labai atsargiai kišti ranką į gimdyvės vidų, – vis pabrėždavo moteris. – Didžiąją dalį to, ką turi žinoti kaip pribuvėja, turi suprasti tik liesdama.

Kai jos būdavo dviese ir maišydavo gydomuosius gėrimus, senoji Fina dažnai pasakodavo apie tas pribuvėjas, kurios sužalodavo moteris: per giliai įkišdavo ranką į apatinę pilvo dalį arba perplėšdavo išeinamąją angą, kad praplatintų kūdikiui kelią. Serafina priklausė toms žinovėms, kurios mokėdavo pasukti dar negimusį kūdikį motinos pilve, jeigu jo padėtis būdavo netaisyklinga. Šias žinias ji perdavė Martai.

– Vaikas nori ateiti į šį pasaulį anksčiau. Neįmanoma sulaukyti gimdymo, – galiausiai tyliai ištarė Marta.

Ji parodė į šviežias kraujosruvas, kuriomis buvo nusėtas ponios Irmhildos veidas ir kūnas.

– Kas jums atsitiko?

Vulfharto žmona nuleido galvą:

– Aš pargriuvau.

Marta nepasakė to, kas buvo akivaizdu. Ji pasiėmė dėžę, kurią atnešė Ludolfas, ir nusiuntė tarnaitę atnešti švaraus vandens bei žąsies

taukų. Tada, kartu su viena iš moterų, nuvedė Irmhildą iki gimdymo kėdės.

– Jūs susidorosite, – bandė nuraminti išsigandusią pilies šeimininkę, kuri buvo vos keleriais metais už ją vyresnė.

Varstoma nepatiklių žvilgsnių, nusimazgojo rankas.

Greitai paaiškėjo, kad Vulfhartas ir šįkart bergždžiai tikėjosi sulaukti ipėdinio. Vaikas į šį pasaulį atėjo per daug anksti. Tikriausiai kūdikis jau buvo miręs. Patamsėję vaisiaus vandenys nudažė paklodę.

Tik Irmhildai kol kas nieko apie tai nesakė, kad dar labiau neišgąsdintų. Ponia vėl nepagimdė paveldėtojo, galbūt Vulfhartas jos išsižadės ir išsiųs į vienuolyną. Ko gero, Irmhilda mieliau gyventų uždaryta vienuolyne nei su tuo žiauriu gyvuliu, kuris ją nuolat kankino ir mušė.

Kol kas Marta ir pati neturėjo jokio supratimo, kaip išsigelbėti nuo niršaus pilies valdovo pykčio.

Gimdymas užsitęsė dar pusę dienos, kol ankstyvas kūdikis išlindo iš įsčių. Pora senstelėjusių krikštamočių, kurių Marta nepažinojo, kambarinė ir pilies valdytojo žmona mėgavosi šiuo įvykiu. Gimdymas reiškė permainas nuobodžiame ir monotoniškame moterų gyvenime. Tik valdytojo žmona stebėjo Irmhildą su nepaaiškinama piktdžiuga. Netrukus atsibeldė žindyvė, kuri buvo neplanuotai iškviesta, ir tyliai kiūtojo kampe.

Marta vis keitė gimdyvei raskilos ir gebenių kompresus, švelniai masažavo nugarą, pilvą, šlaunis ir stengėsi ją drąsinti.

– Viskas vyksta per anksti, tiesa? – šnabždėjo pilies ponias tarp spazmų. – Juk padariau viską, kas įmanoma. Vis meldžiausi ir nešiojau amuletą.

Skubiu judesiu ji iš po pagalvės ištraukė maišelį.

– Mama man paliko gervės nagus, kurie palengvina gimdymą. Kurmio letena neša laimę ir saugo būsimąjį paveldėtoją. Man ją pardavė vienas labai doras vyras.

Marta aiškiai prisiminė klajojantį prekeivį, kuris praėjusią vasarą keliavo per kaimą ir valstiečių žmonoms labai gyrė savo prekes: meilės eleksyrus, stebuklingus vaistus nuo širdies skausmų, stiprius vaistus, kurie malšina vyrų potraukį svetimoms moterims, ir kažkokius gėralus, kurie padeda nuo nevaisingumo. Tikriausiai pilyje jis sudarė nemažai pelningų sandorių. Kurmio letenos ir džiovintų vabalų veiksmingumas kėlė Martai rimtų abejonių, tačiau ji to garsiai nepasakė. Irmhildai dabar prireiks jėgų...

– Jūs jauna ir dar susilauksite stiprių sūnų, – bandė guosti išsigandusią moterį, vėsindama jos kaktą drėgna skara. – Tik turėtumėte leisti savo vyrui suprasti, kad privalo jus labiau saugoti, kai laukiatės.

Irmhilda nuleido akis žemyn ir tylėjo.

Praslinkus pusdieniui, pilies ponis pagaliau išstūmė iš įsčių kumščio dydžio negyvą kūnelį. Tai buvo berniukas. Irmhilda, netekusi jėgų, susmuko ir pradėjo drebėti.

Martą užplūdo gailestis, tačiau dar labiau ją kaustė baimė. Vulfhartas apkaltins netikusią pribuvėją. Jo išsakytas grasinimas labai greitai gali virsti realybe.

Iš mirtinai išsigandusios Irmhildos tikėtis pagalbos beprasmiška. Kai Vulfhartas ateis ieškoti kaltųjų, niekas neįstengs apsaugoti Martos.

Vaizdas, kaip leidžiasi Osvaldo kirvis ir nukerta Martai rankas ir kojas, stovėjo jaunajai pribuvėjai prieš akis.

„Viešpatie, atleisk man, – mintyse meldėsi Marta, prausdama negyvą naujagimį ir vystydama į lininę skarą. – Privalau dingti iš čia. Ir kaip įmanoma greičiau.“

Bet pirmiausia reikia laimėti šiek tiek laiko. Juk negali palikti Irmhildos likimo valiai.

– Poniai reikia jūsų maldų. Dabar. Tučtuojau, – sutramdė ji raudančias moteris, kurios, jos nuostabai ir palengvėjimui, atsiklaupė ir pradėjo melstis.

„Maldos juk nepakenks, – mąstė Marta. – Svarbu, kad jos sulaikytų moteris – bloga žinia apie negyvą paveldėtoją neiškeltų iš kambario, kol moterys melsis.“

– Einu, pakviesiu kapelioną, – tvirtai pareiškė ji, kai po gimdymo sutvarkė Irmhildą.

Nespėjus niekam paprieštarauti, jau buvo nusliūkinusi iki durų. Marta nusileido laiptais žemyn, kirto pilies kiemą ir galiausiai rado liesąjį dvasininką. Šis pasižiūrėjo į ją susirūpinęs.

– Ponia jus kviečia, jai reikia jūsų pagalbos, – pasakė Marta.

Kapelionas iškart nuskubėjo į pilį.

Marta tikėjosi, kad dvasininkas apsaugos Irmhildą nuo vyro smurto. Kapelionas buvo vienintelis, kuris išdrįsdavo sustabdyti ūmuji Vulfhartą.

Kapelionas įėjo į pilį, o Marta nuskuodė per kiemą vartų link. Prabėgdama spėjo pamatyti, kad stulpas jau tuščias. Tikriausiai kankinį įmetė į požeminį kalėjimą. Arba jis numirė.

– Kas atsitiko? Kur taip skubi? – paklausė nepatenkintas sargybinis, stovintis prie vartų. Iš sargybos bokštelio sklido bildesys ir garsūs jo bičiulių šūkčiojimai – sargybiniai lošė kauliukais.

Marta trumpam pakėlė akis į siaurą lango ertmę, šalia kurios buvo Irmhildos kambarėlis. Kas nors iš ten bet kurią sekundę galėjo surikti:

– Griebkite raganą ir įmeskite į požemį!

Marta atkišo savo dėžę ir drąsiai – jos balsas tikrai nesudrebėjo – tarė:

– Einu nusiskinti dar keletą žolelių, kad palengvinčiau ponios gimdymą. Šviežios geriau veikia.

Atrodė, kad širdis iššoks iš krūtinės, kol sulauks sargybinio reakcijos. Nejaugi ją išleis? Vos pora žingsnių – ir būtų laisvėje. Arba jos laukia Vulfharto kerštas ir neabejotina mirtis. Kareivis tik mostelėjo ranka.

Skaitykite likusius
544 iš **560** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Epinis romanas apie viduramžius, gyvai ir unikaliai atkuriantis Vidurio Europos istoriją

Prieš daugelį šimtmečių gyvenimas buvo griežtai sutvarkytas. Kiekvienas žmogus gimdamas jau turėjo savo paskirtą vietą žemėje. Bet atsirado drąsuolių, pasiryžusių tai pakeisti. Jie iškeliavo kurti laisvesnio, geresnio gyvenimo į nežinią, atsiskę praeities ir pasiėmę tik būtiniausią dalyką – viltį. Žinojo, kad tikslą pasieks ne visi, bet vis tiek pasiryžo. Ir įvyko stebuklas.

1167 m. Vokietijos imperiją valdo imperatorius Fridrichas fon Štaufenas, pramintas Raudonbarzdžiu, bet jo dvaras toli, o kiekvienas kilmingasis savo žemėse tvarkosi pagal savo taisykles. Kai lordo Vulfharto sūnus gimsta negyvas, pilies valdovas įsako jaunutei pribuvėjai Martai nukapoti rankas ir kojas. Laimei, ji spėja pabėgti ir prisidėti prie naujakurių, traukiančių į neapgdyvendintus kraštus šalies rytuose, kad pradėtų naują, laisvą ir geresnį gyvenimą.

Naujakuriai, vadovaujami riterio Kristiano, pasiekia mišką, kuriame Meiseno markizas nori įsteigti kaimą. Prasideda žmonių kova su gamta ir likimu. Kai būrelis naujakurių prigludžia jauną pribuvėją Martą, paaiškėja, kad mergina apdovanoja ne tik grožiu, bet ir stebuklinga gydymo galia... Sumanioji Marta išgydo jaunesnįjį markizo Oto sūnų, išgelbėja jo žmoną, bet taip ji įgyja ne tik galingų užtarėjų, bet ir priešių. Kad išgelbėtų savo mylimąjį ir išsigelbėtų pati, jai dar ne kartą teks rizikuoti gyvybe...

Autoris nuotrauka © Helmut Henkel/edikon

Žurnalistė ir rašytoja **Sabine Ebert** neįtikėtinai išgarsėjo vos per kelias savaites. Įspūdingos apimties istorinis romanas „Pribuvėjos paslaptis“, kurio veiksmas vyksta XII a. Saksonijoje, vos pasirodęs Vokietijoje virto tikra sensacija. Parašyta iš tikros aistros sakų ir vokiečių istorijai knygų serija apie pribuvėją Martą vis plečia gerbėjų būrius visame pasaulyje, Sabine Ebert knygos tapo bestseleriais. Jau parduota milijonai šių istorinių romanų egzempliorių, ARD televizijoje pagal šį romaną sukurtas filmas. Žurnalistinis smalsumas padėjo Sabine Ebert surinkti istoriografinę medžiagą, o tobula plunksnos valdymas ir lingvistikos studijos Rostoko universitete – sukurti patrauklius personažus ir įtampas kupiną ankstyvųjų viduramžių pasakojimą.

Pirmoji
Pribuvėjos sagos
dalis – **Nr. 1**
bestseleris visoje
Europoje!

ISTORINIS ROMANAS

Jei jums patiko Dianos Gabaldon knygų serija „Svetimšalė“,
privalote perskaityti romaną „Pribuvėjos paslaptis“.

ISBN 978-609-484-363-1

www.obuolys.lt

Knygos pigiau, idomybės ir išbraukos nemokamai

KITI FORMATAI:

Audi
knyga

Elektroninė
knyga